

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. D. D., narozený dne X,
státní příslušnost: X,
naposledy známým pobytem v: Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna ,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 10. 7. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2023, č. j.
OAM-783/DS-D03-D05-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 12. 6. 2023 zajištěn Policií České republiky. Důvodem zajištění byl žalobcův nelegální pobyt na území ČR. V průběhu azylového správního řízení vyšlo najevo, že žalobce podal v Rumunsku žádost o mezinárodní ochranu dne 1. 5. 2023. Rumunsko přijalo svou odpovědnost podáním doručeným žalovanému dne 22. 6. 2023. Na základě toho

žalovaný rozhodl tak, že Rumunsko je státem příslušným k posouzení azylové žádosti žalobce podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“).

2. V žalobě namítal žalobce zejména následující: nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem nevěnoval dopadům a přiměřenosti tohoto zásahu (nuceného vycestování), stejně tak se dostatečně nevěnoval ani možnosti uplatnění diskreční pravomoci podle čl. 17 Dublinského nařízení a své rozhodnutí o neuplatnění tohoto práva zdůvodnil velmi vágně a obecně; tímto postupem se tak dopustil svévole a zneužití institutu správního uvážení. Žalobce se svým vycestováním do Rumunska zásadně nesouhlasí, neboť by mu tím byla způsobena nevratná újma. Žalobce je naopak přesvědčen, že jsou dány podmínky pro jeho setrvání v ČR, a proto by ČR měla převzít odpovědnost za posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce je přesvědčen, že nelze přistoupit k jeho předání do Rumunska, neboť by mu tím byla způsobena závažná újma. Vzhledem k tomu, že v Rumunsku podmínky uprchlických středisek a táborů připomínají spíše podmínky táborů nucených prací, je žalobce toho mínění, že mu přemístěním do Rumunska vznikne závažná újma. Žalovaný nedostál zásadě materiální pravdy a zásadě vyšetřovací a situaci v zemi, do které žadatele předává, náležitě neprověřil. Postup žalovaného tak žalobce v tomto ohledu shledává nezákonným. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí odporuje smyslu a účelu Dublinského nařízení, pročez se svým vycestováním do Rumunska zásadně nesouhlasí. Žalobce je toho názoru, že odpovědnost za posouzení jeho žádosti by měla převzít ČR, neboť se v této zemi aktuálně nachází a odmítá setrvat v Rumunsku. V ČR by žalobce rád našel práci za účelem zabezpečení svých základních životních potřeb i k zajištění si důstojného života bez konstantních obav o svoji bezpečnost a zdravotní stav (to vše zároveň ve vztahu ke své rodině). Žalobce má taktéž zájem žít spořádaně a začlenit se do společnosti. Na místě je aplikace diskreční pravomoci ČR podle čl. 17 Dublinského nařízení. Zvláštní okolnosti pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení spatřuje žalobce v tom, že se aktuálně nachází na území ČR, pročez je nevhodné, aby byl kvůli rozhodnutí o jeho žádosti přemísťován do jiné země. Tento proces s sebou nese zvýšené náklady, zejména na zajištění přepravy, a rovněž i další administrativní zátěž. O žádosti žalobce přitom může být velice jednoduše rozhodnuto i v ČR. Žalobce zároveň poukazuje na skutečnosti, které uváděl již při pohovoru ke své žádosti, a sice že v Rumunsku je velmi obtížné najít slušně placenou práci a zajistit si tak dostatek finančních prostředků, aby mohl splácet své dluhy ve Vietnamu.
3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek žalobce, neboť podle jeho názoru je napadené rozhodnutí zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá jeho důvodnost zpochybnit. Žalobce byl zadržen na území ČR z důvodu neoprávněného pobytu a současně zde nepodal žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný správní orgán při posuzování okolností a předložených důkazních materiálů postupoval v souladu s obecnými zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II Dublinského nařízení. Ve vztahu k určení příslušného členského státu Evropské unie podle kritérií uvedených v kapitole III Dublinského nařízení žalovaný vyloučil aplikovatelnost čl. 8–15. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, pokud nemůže být na základě uvedených kritérií určen příslušný členský stát EU, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC je zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku jako v prvním ze států, který je vázán Dublinským nařízením. Žalovaný správní orgán tak dovodil, že Rumunsko

je odpovědným členským státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení S ohledem na výše uvedené žalovaný správní orgán požádal dne 14. 6. 2023 Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území a o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 22. 6. 2023 obdržel žalovaný správní orgán informaci, že Rumunsko svou příslušnost k posouzení žádosti uznalo. Žalovaný správní orgán se zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023, týkající se azylového systému v Rumunsku. Tato zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochraně v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V této souvislosti žalovaný správní orgán konstatuje, že v souladu s Dublinským nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Na úrovni EU, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Státní moc Rumunska dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Rumunsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, nýbrž i ostatními státy EU.

4. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce cestoval za prací do Rumunska. V ČR, kam později odjel, působil bez povolení k pobytu. O mezinárodní ochranu požádal právě v Rumunsku. Žalovaný následně požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti k projednání azylové žádosti žalobce a dne 14. 6. 2023 odeslal žádost o převzetí žalobce do uvedeného státu. Dne 22. 6. 2023 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podanou na území ČR podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení.
6. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“*
7. Podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení: *„Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“*

8. Žalobce nejdříve namítl nedostatečně zjištěný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Současně s tím namítl, že si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí.
9. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou, neboť z obsahu správního spisu je patrné, že si žalovaný v rámci řízení o předání žalobce zajistil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Tyto podklady poskytují jasný, přehledný, obsáhlý a věrohodný zdroj informací, z nichž žalovaný následně zjistil skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu podle § 3 správního řádu. Žalovaný při zjišťování skutečného stavu věci vycházel zejména z výsledku žalobce, rozhodnutí o zajištění žalobce, informací shromážděných v dokumentu s názvem „Rumunsko Informace OAMP 14. 6. 2023 - Azylový systém“, dále ze sdělení Rumunska, které uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a v neposlední řadě i z ustálené judikatury. Veškeré uvedené materiály jsou součástí správního spisu a vypovídají dostatečným, jasným a průkazným způsobem o fungování azylového systému a dodržování lidských práv v Rumunsku.
10. Žalobce rovněž namítl, že se žalovaný dostatečně nezaobíral systematickými nedostatky hrozícími žalobci v Rumunsku, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Poté žalobce poukázal na jím shledané systematické nedostatky hrozící žadatelům o mezinárodní ochranu v Rumunsku.
11. Nejdříve považuje soud za důležité poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26: *„Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr EU vyslovil, že [...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.“* Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ Z uvedené judikatury tak zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států EU je předpoklad dodržování základních lidských práv, a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Přesto, jak lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, tato skutečnost sama nepostačuje pro vyloučení domněnky existence systémových nedostatků, nýbrž je nutné dále v intencích posledně uvedeného rozsudku, aby si žalovaný

správní orgán zajistil další podklady, které důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být do příslušného členského státu přemístěn a objektivně je vyhodnotit. S ohledem na výše uvedené soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se žalovaný existencí systémových nedostatků zabýval nedostatečně a obecně pouhým konstatováním obecných faktů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména uvedl fakta vyplývající z Informací OAMP ze dne 14. 6. 2023 týkající se azylového systému v Rumunsku, čímž splnil povinnost zajistit si další podklady vypovídající o stavu dodržování lidských práv a vylučujících riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v Rumunsku. Rovněž se zabýval existencí závazného rozhodnutí či jiného závazného právního dokumentu na úrovni EU, Evropského soudního dvora či jiných vrcholných orgánů mezinárodních organizací působících na poli ochrany základních lidských práv, které by zavadaly příčinu k domněnce o existenci systematických nedostatků pro žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku či jiného nelidského či ponižujícího zacházení ze strany Rumunska, avšak žádné nezjistil. Z uvedeného i z dalších podkladů rozhodnutí nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce v Rumunsku vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Zhodnocení veškerých takto získaných informací provedl žalovaný na str. 2-4 napadeného rozhodnutí, a to způsobem, který nevykazuje žádné nedostatky zakládající pochyby o nedostatečném vypořádání se s tím, zda v Rumunsku ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a to ani v individuálním vztahu k žalobci. Soud tak na základě výše uvedeného neshledal námitku žalobce důvodnou, neboť žalovaný se dostatečným, jasným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou možné existence systémových nedostatků hrozících v Rumunsku. Současně s tím soud podotýká, že žádný právní předpis, soudní rozhodnutí či jiný mezinárodní dokument neuvádí, jaké množství podkladů je správní orgán povinen opatřit, aby vyloučil existenci systémových nedostatků ve státě, kam bude cizinec podle Dublinského nařízení předáván. Správní orgán je tak „pouze“ povinen objektivně a náležitě zjistit tyto skutečnosti takovým způsobem, aby nevznikaly důvodné pochybnosti. V daném případě soud považuje tuto povinnost žalovaného, s ohledem na výše uvedené, za splněnou. Nadto soud připomíná, že ačkoliv Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023 jsou počítány jako jeden podklad, informace v něm obsažené jsou souhrnem nejdůležitějších informací z mnoha dalších objektivních a důvěryhodných zdrojů, tudíž je tento podklad dostatečně způsobitý podat dostatečně konkrétní a k věci vypovídající popis skutečného stavu dodržování lidských práv a azylového systému v Rumunsku.

12. Přesto považuje soud za vhodné vyjádřit se v žalobě tvrzeným systémovým nedostatkům, které soud neshledal důvodnými, poněvadž nedosahují takové intenzity, aby je bylo možné podřadit pod podmínky stanovené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, což je v souladu s výše uvedeným názorem soudu. Co se týče hygienických podmínek, konstatuje soud, že samotný obecně nižší standard životních podmínek, v nichž se žadatelé v Rumunsku nacházejí, a to ve srovnání s nejbohatšími zeměmi EU, v žádném případě nezakládá systémové nedostatky. Z výše uvedeného nevyplývá, že by tyto podmínky dosahovaly té intenzity, aby je bylo možné podřadit pod systémové nedostatky podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V souvislosti s tím odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26 [14], v němž se NSS vyjádřil konkrétně k systémovým nedostatkům v Rumunsku takto: „*Totožnými námitkami, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a dle nichž jsou v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, se Nejvyšší správní soud zabýval*

již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20, (viz bod [5] odkazovaného rozsudku). Dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky „nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.“ Obdobná argumentace se pak nachází i v odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud proto rozhodl správně a své závěry odůvodnil v souladu s judikaturou Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu. Jelikož problémy uváděné stěžovatelem i podle NSS nemohou zjevně představovat systémové nedostatky, je odůvodnění napadeného rozsudku dostačující, když krajský soud stěžovatelem namítané nedostatky podrobně zrekapituloval, následně odkázal na závěry relevantní judikatury a konstatoval, že takové intenzity, aby šlo o systémové nedostatky, nedosahuje.“

13. Jelikož nebyly žalobcem prokázány žádné systémové nedostatky podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, nelze tak současně považovat napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, neboť je prokázáno, že žalobci v Rumunsku žádné azylově relevantní nebezpečí nehrozí.
14. Žalobcova socioekonomická argumentace na poli azylového práva nemůže uspět. Mimo jiné v následujícím ohledu: rozsudek musí totiž vždy obstát rovněž v obecné rovině, tzn. zde jak z pohledu sporů na poli azylového práva příbuzného druhu, tak stran intencí českého cizineckého práva coby celku. Pakliže by soud přímo přijal argumentaci ve smyslu, že cizinci i při prokázaném nelegálním pobytu náleží v ČR mezinárodní ochrana za předpokladu, že státní sociální systém či pracovní trh v jeho vlasti není na české či většinové evropské úrovni, potom by také nepřímou přiznal azylové právo prakticky všem nelegálně pobývajícím občanům třetích států, s výjimkou cizinců příslušících k hospodářsky zcela nejrozvinutějším státům mimo evropského světa. Toto právo by jim přitom přiznal, aniž by ve své vlasti (alespoň potenciálně) čelili hrozbě pronásledování, resp. vážné újmy. De facto by mezinárodní ochranu proměnil ve formu univerzálně nárokovatelné „sociální dávky“. Tímto „rozšafným“ výkladovým přístupem by se soud od ustálené podoby azylového práva vzdálil do té míry, že by jej učinil zcela zbytným, což v žádné perspektivě nelze označit za úmysl zákonodárcův.
15. Soud dále citačně odkazuje na rozsudek NSS č. j. 5 Azs 37/2003-46 ze dne 22. 1. 2004: „Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.“ Nebo na rozsudek NSS č. j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“
16. Stran žalobcových obav o ne hospodárnost a administrativní zátěž soud pouze konstatuje následující: pakliže žalobci tolik záleželo na řečeném, měl svůj pobyt na území ČR, resp. EU od počátku realizovat v souladu s právními předpisy, čímž by nejefektivněji nákladům finančním (jakož i administrativním) sám předešel.

17. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 7. září 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně